

Od tradice k pravdě:

Svědectví znovuzrozeného kněze Richarda Petra Bennetta

Narodil jsem se v Irsku v osmičlenné rodině a mé dětství bylo naplněno štěstím. Rádi jsme si hráli, zpívali a dělali představení na území vojenského tábora v Dublinu. Můj otec, plukovník irské armády, odešel do důchodu, když mi bylo devět let. Byli jsme typická římskokatolická rodina. Otec si čas od času slavnostně klekl k lůžku, aby se pomodlil; matka rozmlouvala s Ježíšem, když šila, myla nádobí, dokonce i při kouření cigaret. Většinou jsme každý večer poklekl v obývacím pokoji, abychom se společně pomodlili růženec. Nikdo z nás nechyběl na nedělní mši, pokud nebyl opravdu vážně nemocný. Již v přibližně pěti, šesti letech pro mě byl Kristus velmi reálnou osobou, stejně jako Marie a další svatí. Mohli jsme se tak ztotožnit spolu s dalšími tradičně katolickými národy v Evropě, Latinské Americe a na Filipínách, které házely Ježíše, Marii, Josefa a další svaté do jednoho velkého pytle víry.

Na jezuitské škole v Belvedere, kde jsem prošel jak základním, tak i středním stupněm vzdělání, jsem se naučil katechismus. Stejně jako každý kluk, který studoval pod vedením jezuitů, jsem v deseti letech uměl plynule recitovat pět důvodů, proč Bůh existuje, a vysvětlit, proč papež je hlavou jediné pravé církve. Závažnou činností bylo pomáhání trpícím duším v očistci. Často nám byla citována slova: „*Je to svatá a prospěšná věc modlit se za zemřelé, aby byli uvolněni od hříchů,*“ která jsme se stále

učili nazpaměť, přestože nikdo z nás nevěděl, co znamenají. Říkali nám, že papež - jako hlava církve - je nejdůležitějším člověkem na zemi a to, co řekl, je zákonem a jezuité jsou jeho pravou rukou. Přestože se mše konala v latině, pokoušel jsem se jí účastnit denně, protože jsem byl fascinován hlubokým tajemstvím, které ji obklopovalo. Říkali nám, že to je nejdůležitější cesta, jak se zalíbit Bohu. Byli jsme povzbuzováni k modlitbám k svatým a každá stránka života měla svého svatého patrona. Tohle jsem nepraktikoval, až na jednu výjimku: svatého Antonína – patrona ztracených předmětů, od doby, co jsem si uvědomil, že ztrácím příliš mnoho věcí.

Když mi bylo čtrnáct let, pocítil jsem volání k misionářské službě. Nicméně toto volání nemělo vliv na cestu a způsob mého tehdejšího života. Když mi bylo mezi 16 a 18, prožíval jsem nejnaplněnější a nejradostnější dny, jaké může mladík prožít. Dobře se mi dařilo jak v učení, tak i ve sportu.

Často jsem musel vozit svou matku do nemocnice k ošetření. Když jsem na ni jednou čekal, našel jsem v jedné knize tyto verše z Markova evangelia 10:29-30: *„Odpověď pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb rolí pro mne a pro evangelium, aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sester a matek a dítek a rolí s protivěnstvím, a v budoucím věku život věčný.“* Aniž bych měl sebemenší ponětí o pravdivém poselství evangelia vedoucího ke spasení, utvrdil jsem se v jistotě, že mám povolání k misionářské službě.

Pokusy o zasloužení si spasení

V roce 1956 jsem opustil svou rodinu a přátele a vstoupil jsem do dominikánského řádu. Strávil jsem osm let studiem mnišství, církevních tradic, filozofie a teologie Tomáše Akvinského a některých částí Bible z pohledu katolicismu. Jakákoli má osobní víra byla institucionalizována a ritualizována dominikánským náboženským systémem. Poslušnost zákonu církve i řádu mi byla předkládána jako prostředek posvěcení. Často jsem o zákonu jako prostředku posvěcení mluvil s našim duchovním otcem studentů – Ambrosem Duffym. Vedle touhy po svatosti jsem chtěl mít i

jistotu věčného života. Zapamatoval jsem si střípek z učení Pia XII: „*Spasení velmi záleží na modlitbách a obětech tajemného těla Kristova nabízených s tímto záměrem.*“ Tato myšlenka o získání si spasení skrze utrpení a modlitbu je také základní zprávou z Fatimy a Lourdes. Usiloval jsem získat spásu utrpením a modlitbou – jak pro sebe, tak i pro druhé. V dublinském klášteře dominikánů v Tallaght jsem pro vysvobozování duší dělal velmi mnoho zvláštních úkonů, uprostřed zimy jsem se sprchoval ledovou vodou, bičoval jsem se po zádech malým železným řetězem a podobně. Náš studentský duchovní otec o tom všem věděl a jeho vlastní asketický život byl částí příkladu, který jsem přijal z papežových slov. Odhodlaně a důsledně jsem studoval, modlil se, ukládal si pokání, snažil se dodržovat desatero přikázání i mnoho dalších pravidel a tradic dominikánského řádu.

Okázalost navenek - uvnitř prázdnota

V roce 1963 ve věku 25 let jsem byl vysvěcen na římskokatolického kněze a pokračoval jsem ve studiu Tomáše Akvinského na Andělské universitě v Římě. Nemohl jsem se však smířit s vnější okázalostí a vnitřní pustotou všude okolo. V průběhu předchozích let jsem si totiž z obrazů a knih vytvořil určitou představu Apoštolského stolce a Svatého Města. Mohl to snad být tentýž Řím? Na Andělské universitě mě velmi šokovalo, když se stovky studentů, kteří se nahrnuli ráno do učebny, nezajímaly o teologii, a na výkladech seminářů se věnovaly čtení deníků Time a Newsweek. A mnoho z těch, kdo se zajímali o učení, byly podle všeho pouze osoby se zájmem o vyšší stupeň postavení v rámci katolické církve ve svých zemích.

Jednou jsem se rozhodl jít na procházku do Kolosea, aby se má chodidla mohla dotknout země, kde byla prolévána krev tolika křesťanů. Postavil jsem se do arény, chtěje si představit muže a ženy, kteří znali Krista tak dobře, že pro Jeho přemocnou lásku chtěli s radostí položit svůj život upálením u kůlu nebo roztrháním šelmami. Radost z tak hlubokého zážitku se rozplynula na zpáteční cestě, když jsem byl urážen skupinkou mladých, kteří na mě pokřikovali slova znamenající „vyvrhel nebo špína“. Cítil jsem, že motivací pro takové urážky nebylo, že bych zastupoval Krista jako raní křesťané, ale protože ve mně viděli římskokatolický systém. Co nejdříve

jsem tento rozpor vyhnal z mysli, ale navzdory tomu se mi celá nauka o chvále Říma zdála v tu chvíli bezvýznamná a prázdná.

Jeden večer brzy po této události jsem se dvě hodiny modlil před hlavním oltářem v kostele svatého Klementa. Vzpomněl jsem si na svou dávnou tužbu a volání k misionářské službě a „stonásobné“ zaslíbení z evangelia Marka 10:29-30. Rozhodl jsem se, že nebudu usilovat o doktorát, což byl, již od začátku studia teologie Tomáše Akvinského, můj cíl. Bylo to vážné rozhodnutí, ale po dlouhé modlitbě jsem nabyl jistoty, že je to rozhodnutí správné. Kněz, který vedl mou disertační práci, nechtěl toto mé rozhodnutí přijmout. Aby mi dopomohl k titulu, nabídl mi již hotovou cizí práci starou několik let. Řekl mi, že ji mohu použít za vlastní, dokáži-li ji obhájit při ústní argumentaci. Udělalo se mi špatně. Stejně tak, jako o několik týdnů dříve v parku, když jsem viděl elegantní prostitutky promenádující se v černých kožených botách. To, co mi nabízel, bylo stejně hříšné. Zůstal jsem u svého rozhodnutí ukončit univerzitu na běžné akademické úrovni bez titulu.

Po návratu do Irska jsem obdržel oficiální vyjádření, které mi přikazovalo účastnit se tříletého studia na univerzitě Cork. Úpěnlivě jsem se modlil ohledně misionářského povolání. K mému překvapení jsem koncem srpna 1964 obdržel příkaz jet do Trinidadu v Karibiku jako misionář.

Pýcha, pád a nový hlad

1. října 1964 jsem přijel do Trinidadu. Po celých sedm let jsem byl z katolického pohledu úspěšným knězem, plnil jsem všechny své povinnosti a přiváděl rostoucí zástupy lidí ke mši. V roce 1972 jsem se začal angažovat v katolickém charismatickém hnutí. 16. března toho roku jsem na jednom modlitebním setkání děkoval Bohu, že ze mne může být tak dobrý kněz, a prosil jsem, jestli to je Jeho vůlí, ať mě více vede k pokoře, abych mohl být ještě lepším. Toho večera jsem měl nešťastnou nehodu, kdy jsem utrpěl frakturu zadní části hlavy a četná poranění páteře. Pochybuji, že bych se bez tohoto setkání tvářil v tvář smrti, vůbec někdy vytrhl ze stavu hluboké samolibosti. V této situaci, když jsem v bolestech volal k Bohu, se rutinní odříkávání modliteb ukázalo jako zcela prázdné.

V utrpení, kterým jsem procházel v týdnech po nehodě, jsem začal hledat úlevu v přímé osobní modlitbě. Odložil jsem breviář (oficiální modlitby pro kněží katolické církve) i růženec a začal jsem užívat v modlitbách úryvky z Písma Svatého. Byl to velmi pomalý proces. Bibli jsem moc dobře neznal a nevelké vědomosti nabyté na její téma při studiích byly směřovány spíše k její nedůvěryhodnosti, než k důvěrování. Známost filozofie a teologie Tomáše Akvinského mi nijak nepomohla, takže studium Bible a hledání Pána bylo jako vkročení do temného lesa bez mapy.

Když jsem byl koncem roku přemístěn do jiné farnosti, zjistil jsem, že mým spolupracovníkem se stal jeden dominikán, který pro mne byl jako bratr. Po více než dva roky jsme ve farnosti Ponte-Pierre spolupracovali a s velkým úsilím hledali Boha. Četli jsme, studovali, modlili se a činili to, co bylo učením církve. Založili jsme společenství v Gasparillo, Claxton Bay a Marrabela, což jsou jen hlavní z oněch vesnic. Z katolického pohledu jsme byli velmi úspěšní. Mši navštěvovalo mnoho lidí. Katechismus se učil na mnoha školách, včetně těch státních. Pokračoval jsem v osobním hledání v Bibli, ale nemělo to žádný vliv na naši práci. Spíše mi to celé ukazovalo, jak málo vím o Pánu a Jeho Slově. Toho času se verš z listu Filipenským 3:10: *„Abych poznal jej, a moc vzkříšení jeho“*, stal voláním mého srdce.

Tehdy se rozrůstalo katolické charismatické hnutí a my jsme ho zaváděli i do většiny našich vesnic. V rámci hnutí přiletěla do Trinidadu skupina kanadských křesťanů, aby se s námi sdíleli. Z jejich poselství jsem se hodně naučil, zvláště o modlitbě za uzdravení. Důraz všeho, co říkali, spočíval v orientaci na zkušenost, ale bylo to pro mě vskutku požehnání, protože mě to vedlo hlouběji do Bible jako zdroje autority. Začal jsem úryvky z Písma srovnávat se sebou navzájem a dokonce jsem je citoval s odkazem na kapitolu a verš! Jedním z textů, kteří Kanadčané užívali byl Izaiáš 53:5: *„...a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“* Při prostudování Izaiáše 53 jsem objevil, že Bible řeší problematiku hříchu skrze zástupnou oběť. Ježíš zemřel místo mne. Bylo chybou, že jsem se pokoušel zaplatit nebo spolupracovat na placení ceny za můj hřích: *„A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost.“* *„Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“*

Jedním z mých hříchů byly sklony ke zlosti a hněvu. Přestože jsem prosil Boha o odpuštění, stále jsem si nebyl vědom své hříšné přirozenosti, kterou jsme všichni zdědili po Adamovi. Bible říká: „*Není spravedlivého, ani jednoho.*“ (...) „*Všichniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží*“ Nicméně mě katolická církev učila, že zkaženost člověka, která je nazývána „dědičný hřích“ byla smyta křtem, když jsem byl nemluvně. Rozumem jsem stále této nauce věřil, ale ve svém srdci jsem věděl, že má přirozená hříšnost stále ještě nebyla Ježíšem poražena. A tak mé srdce stále volalo: „*Abych poznal jej, a moc vzkříšení jeho.*“ Věděl jsem, že křesťanský život budu moci žít pouze skrze Jeho moc. Přilepil jsem si tento verš na palubní desku svého auta i na jiných místech. Stal se mottem mého života a Pán, který je věrný, začal odpovídat.

Klíčová otázka

Za prvé jsem při návštěvě Seattlu a Vancouveru v Britské Kolumbii zjistil, že Boží Slovo v Bibli je zcela bez chyb a omylů. Předtím jsem byl vyučován, že Slovo je relativní a že jeho důvěryhodnost je na mnoha místech pochybná. Teď jsem ale porozuměl, že Bible je doopravdy možno věřit. Začal jsem studium Písma pomocí Strongovy konkordance, abych tak zjistil, co říká samo o sobě. Odhalil jsem, že Bible jasně učí, že pochází od Boha a v tom, co hlásá, je stoprocentně pravdivá. Je pravdivá v historických zmínkách, v zaslíbeních, která Bůh dal, v prorocích, příkazech morálky a křesťanského života. „*Všelikéť písmo od Boha [jest] vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž [náleží] k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.*“

V průběhu této návštěvy jsem byl vyzván, abych promluvil k modlitební skupině v katolické farnosti sv. Štěpána. Vybral jsem si téma - absolutní autorita Božího Slova. Bylo to poprvé, co jsem této pravdě rozuměl, a poprvé jsem o ní mluvil. Po návratu ze Seattle do Vancouveru jsem kázal před čtyřmi sty lidmi na totéž téma. S Bibli v ruce jsem hlásal, že „Bible, jako Slovo samotného Boha, je absolutní a konečnou autoritou ve všech věcech víry a morálky.“ Po třech dnech si mě arcibiskup Vancouveru James Carney pozval do své kanceláře. Oficiálně mě umlčel a zabránil mi kázat na své arcidiecézi. Bylo mi také oznámeno, že mé potrestání by bylo

značně ostřejší, kdyby nebylo písemného doporučení od mého vlastního arcibiskupa Antonyho Pantina. Brzy poté jsem se navrátil do Trinidadu.

Církev nebo Bible?

Zatímco jsem byl farním knězem Point-a-Pierre, přišel mi vypomáhat Ambrose Duffy, přísný duchovní otec z mého semináře. Karty se obrátily. Po několika úvodních problémech jsme se nakonec stali blízkými přáteli. Sdílel jsem se s ním o to, co jsem objevoval. Naslouchal a komentoval to s velkým zaujetím a chtěl zjistit, co mě tolik motivuje. Viděl jsem v něm most k mým bratrům dominikánům a dokonce k lidem v blízkosti arcibiskupa. Když náhle zemřel na zástavu srdce, zachvátil mne hluboký žal. V Ambrosovi jsem viděl někoho, kdo by mohl dát odpověď na mé tíživé dilema Bible versus církev, se kterým jsem tak bojoval. Doufal jsem, že by mně a poté i mým bratrům dominikánům mohl vysvětlit pravdy, s kterými jsem zápasil. Když jsem na jeho pohřbu kázal, byla má beznaděj nekonečná.

Stále jsem se modlil veršem z Filipenským 3:10: „*Abych poznal jej, a moc vzkříšení jeho.*“ Abych se však mohl učit o Kristu, musel jsem nejprve v sobě poznat hříšníka. Z Písma Svatého (1Tim 2,5) mi bylo zcela zřejmé, že role kněžského prostředníka, kterou jsem zastával – tedy to, co učila římskokatolická církev a co zcela odporovalo učení Bible –, nebyla správná. Opravdu jsem měl rád, když ke mně lidé vzhlíželi a svým způsobem mě činili svým idolem. Tento hřích jsem ospravedlňoval argumentem, že přece pokud to hlásá největší církev světa, kým jsem já, abych pochyboval? Má vnitřní válka ale neustávala. Začal jsem vidět hříšnost kultu Marie, svatých a kněžství. Přestože jsem měl vůli ke zřeknutí se Marie a svatých, jako prostředníků, nebyl jsem schopen se zřici svého kněžství, protože to byla má životní investice.

Léta kolísání

Marie, svatí a kněžství představovaly jen malou část války, která se ve mně odehrávala. Kdo byl Pánem mého života? Ježíš Kristus ve svém Slově anebo Řím? Tato podstatná otázka mi bez přestání nedávala spát, zvláště v posledních šesti letech, co jsem byl farním knězem v Sangre Grande

(1979-1985). Již od dětství mi bylo vrýváno do mysli, že katolická církev je nejvyšší autoritou ve věcech víry a mravů. Vyřešení dilematu se zdálo nemožné. Řím nebyl jen nejvyšší autoritou, ale i „svatou Matkou“. Jak bych mohl kdy jít proti „svaté Matce“, o to více, když jsem byl po celou dobu její oficiální součástí při udělování svátostí a přivádění věřících do jejího lůna?

V roce 1981 v New Orleans na farním semináři jsem se sice opět oddal službě římskokatolické církvi, ale po návratu do Trinidadu a v konfrontaci s každodenními problémy jsem se znovu obrátil k autoritě Slova Božího. Vnitřní napětí bylo jako přetahování lanem. Někdy jsem se díval na autoritu Říma, někdy na autoritu Bible. Během těchto roků můj žaludek hodně utrpěl a city byly rozervané. Měl jsem poznat jednoduchou pravdu, že člověk nemůže sloužit dvěma pánům. Má pracovní pozice vyžadovala umístění absolutní autority Božího Slova pod nadřazenou autoritu církve římskokatolické.

Tento rozpor znázorňuje mé počínání se čtyřmi sochami v kostele Sangre Grande. Odstranil a rozbil jsem sochy sv. Františka a sv. Martina, protože druhé přikázání Božího zákona v Exodu 20:4 prohlašuje: „*Neučiniš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí.*“ Když někteří farníci protestovali proti odstranění obrazu Nejsvětějšího Srdce a sochy Marie, ustoupil jsem, protože „vyšší moc“, čili církev římská, ve svém kánonu č. 1188 prohlašuje: „*Praxe zobrazování a zpodobnění svatých v církvi k uctívání věřícím zůstává v platnosti*“. Ani jsem si nevšiml, že jsem se pokoušel podřít Boží Slovo slovu člověka.

Mé vlastní pochybení

Přestože jsem již dříve poznal nadřazenost Božího Slova, má agonie stále pokračovala, snažil jsem se pracovat, jakoby měla římskokatolická církev vyšší autoritu, než Boží Slovo, a to i ve věcech, kde katolická církev říkala přesný opak, než Písmo. Jak to je možné? Za prvé, nejvíce to byla má vlastní chyba. Kdybych přijal autoritu Bible – jak v teorii, tak praxi – jako nejvyšší, byl bych usvědčen Božím Slovem, abych se vzdal role kněze jako prostředníka. Tato pozice mi však byla příliš vzácná, než abych vůbec

přemýšlel nad jejím ukončením, jelikož byla hlavní součástí mé identity a jediným zdrojem příjmů. Za druhé, nikdo se mě nikdy neptal, co jsem dělal jako kněz. Křesťané přicházející na mše z různých krajů viděli naše svaté oleje, svěcenou vodu, medaliony, sochy, liturgické oblečení, rituály a nikdy nezareagovali ani slovem! Nezvyklý přepych, symbolika, hudba a umění Římské církve byly velmi uchvacující. Tajemná vůně kadidla působila mocně nejen na čich, ale i na mysl.

Bod zvratu

Jednoho dne mě jedna žena konfrontovala (byla to za celých 22 let mého kněžství jediná křesťanka, která mě takto vyzvala): „Vy katolíci máte jen formu pobožnosti, ale popíráte její moc“. Tato slova mne nějaký čas trápila, protože jsem miloval tu krásu okolo – světla, nápisy, veselou lidovou hudbu, kytary a bubínky. Na celém Trinidadu nebylo jiného kněze, který by měl tak barevné ornáty roucha a prapory, jako já. Jednoduše jsem nebyl schopný aplikovat Písmo na svůj život v oblastech, na kterých nejmíci záleželo.

V říjnu 1985 se Boží milost ukázala být silnější než lež, se kterou jsem se pokoušel žít. Jel jsem na Barbados, abych se modlil znepokojen kompromisem, do kterého jsem se hnal. Cítil jsem se jako v pasti. Boží Slovo pro mne bylo skutečně nadřazené. Měl jsem být poslušný jen jemu samotnému. Ale témuž Bohu jsem přece také slíbil poslušnost vůči nejvyšší autoritě katolické církve. Na Barbadosu jsem četl knihu, která vysvětlovala biblický význam církve jako „společenství věřících“. V Novém Zákoně není ani náznak nějaké hierarchie – klérus panující nad laiky je zcela neznámý. Samotný Pán spíše prohlásil: „*Jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všichni bratři jste.*“ Poznání a porozumění významu církve jako „společenství“ mne osvobodilo, mohl jsem tedy opustit římskokatolickou církev jako nejvyšší autoritu a spoléhat na Ježíše Krista jako Pána. Na základě Písma jsem objevil, že biskupové, které jsem znal, nejsou věřícími v biblickém slova smyslu. Většinou to byli pobožní muži, oddaní kultu Marie, věrní růženci, cele loajální Římu, ale neměli nejmenší tušení o dokončeném díle spasení – dokonalé práci Ježíše Krista a o tom, že spasení je osobní a kompletní. Všichni kázali pokání za hříchy, lidské utrpení, skutky zbožnosti – „cestu člověka“, nikoliv cestu Boží. Díky Boží

milosti jsem poznal, že člověk nemůže být spasen ani skrze církev, ani díky skutkům. „*Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží,) ne z skutků, aby se někdo nechlubil.*“

Znovuzrození ve 48 letech

Když jsem viděl, že život v Kristu Ježíši nelze skloubit s věností katolickým naukám, opustil jsem katolickou církev. Když jsem opustil v listopadu 1985 Trinidad, zůstal jsem na nedalekém Barbadosu. Pobýval jsem u staršího manželského páru a prosil Pána, aby mě zaopatřil základním oblečením a potřebnými penězi, abych mohl odjet do Kanady. Měl jsem totiž jen letní oblečení a pár set dolarů. Obě modlitby byly vyslyšeny, aniž bych komukoliv kromě Pána dával vědět.

Z 35stupňových tropických teplot jsem přistál v kanadském sněhu a ledu. Po měsíci ve Vancouveru jsem přijel do Spojených Států. Plně jsem důvěřoval, že se Pán postará o všechny mé potřeby. Ve 48 letech mi začal nový život. Neměl jsem peníze, kartu trvalého pobytu, řidičský průkaz, nebo jakékoli doporučení. Měl jsem jen Pána a Jeho Slovo.

Půl roku jsem strávil na farmě křesťanského páru ve státě Washington. Svým hostitelům jsem vysvětlil, že jsem opustil římskokatolickou církev a přijal Ježíše Krista a Jeho Slovo v Bibli jako plně dostačující. Oznámil jsem, že je to krok „bezpodmínečný, konečný, definitivní a rozhodný“. Moji hostitelé nebyli těmito čtyřmi příslovci nijak udivení, jen chtěli vědět, zda nemám v sobě hořkost nebo zranění. Sloužili mi, jak modlitbou, tak i moudrostí, protože sami takovouto změnou prošli a moc dobře věděli, jak jednoduché je zahořknout. Po čtyřech dnech, co jsem byl v jejich domě, jsem v pokání začal pozorovat ovoce spasení. Nejen, že jsem mohl prosit Pána o odpuštění dlouhodobého života v kompromisu, ale mohl jsem také přijmout Jeho uzdravení tam, kde jsem byl hluboce raněn. Nakonec jsem ve věku 48 let na základě jediné autority Slova Božího a ze samotné Boží milosti přijal Kristovu zástupnou oběť na kříži. Jen Jemu patří chvála.

Díky péči této rodiny jsem se mohl zotavit jak fyzicky tak i duchovně. Pán mi dal znovuzrozenou, milou a inteligentní ženu – Lynn. Odebrali jsme se společně do Atlanty v Georgii, kde jsme oba našli zaměstnání.

Pravý misionář a pravé poselství

V září 1988 jsme opustili Atlantu, abychom jeli do Asie jako misionáři. Ten rok byl, díky Pánu, tak plodný, že se mi o tom nikdy ani nesnilo. Mnoho mužů a žen poznalo autoritu Bible a sílu Kristovy smrti a vzkříšení. Byl jsem v úžasu, s jakou jednoduchostí pracovala v jejich srdcích Boží milost, když jsme prezentovali Ježíše Krista jen z Božího Slova. Jak moc se to lišilo od pavučiny církevní tradice, která 21 let zatemňovala mou misionářskou službu v Trinidadu – 21 let bez pravdivého poselství.

Požehnaný život, o kterém mluvil Ježíš a z kterého se dnes raduji, nejlépe vystihují slova z listu k Římanům 8:1-2: *„A protož není již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale podlé Ducha. Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti.“* Nejen, že jsem byl uvolněn z římskokatolického systému, ale také jsem se v Kristu Ježíši stal novým stvořením. Jen díky milosti Boží a ničemu jinému, než Jeho milosti, jsem přešel od mrtvých skutků k novému životu.

Evangelium milosti

Když mne v roce 1972 nějaký křesťan učil o Pánu, který uzdravuje tělo, měl mi před tím vším vysvětlit, co se stane s odpuštěným hříchem a jak mohu se svou hříšnou přirozeností dojit spravedlnosti před Bohem. Bible ukazuje, že Ježíš nás na kříži zastoupil. Nemohu to vysvětlit lépe, než je napsáno u Izajáše 53:5: *„On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“* (Ježíš Kristus za mě nesl trest, který jsem měl sám vytrpět. Před tváří Boha Otce věřím v Ježíše, který trpěl místo mě – zástupně za mě.) Tato slova byla napsána 750 let před Ježíšovým ukřížováním a zanedlouho po Jeho smrti a zmrtvýchvstání apoštol Petr prohlásil: *„Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste.“* (1.Petrova 2:24)

Jako dědici Adamovy přirozené hříšnosti, jsme všichni zajisté zhřešili a nemáme slávy Boží. Jak tedy můžeme stanout před obličejem Svatého

Boha, aniž bychom uznali, že záchrana je v Ježíši Kristu a že umřel zástupně za nás? Jenom skrze víru, kterou dává Bůh, můžeme být znovuzrozeni a přijmout skutečnost, že Ježíš Kristus je naší zástupnou obětí. Protože On tu cenu za naše hříchy zaplatil – i když sám byl bez hříchu, byl ukřižován. Toto je pravé poselství evangelia. Stačí k tomu jediné víra? Ano, víra člověka, který je znovu narozen, plně stačí. Tato pravá víra pochází od Boha a nevyhnutelně plodí dobré ovoce, z kterého první je znovuzrození. Jak se píše v Efezským 2:10: *„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“*

Obracejíte se, odhazujeme díky Boží moci náš starý život a bývalé hříchy. To neznamená, že od té doby nehřešíme a naše postavení před Boží tváří se změní. Jsme nyní nazýváni dětmi Božími a opravdu jimi jsme. Jestliže hřešíme, máme problém ve vztahu s Bohem Otcem, který může být hned napraven. Nehrozí nám ztráta naší pozice Božího dítěte v Ježíši Kristu, protože naše postavení je neodvolatelné. V listě Židům 10:10 je psána úžasná pravda: *„...v kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.“* Dokončené dílo Ježíše Krista na kříži je dostatečné a kompletní. Vírou v toto dokonalé dílo se stáváme účastníky nového života pocházejícího z Ducha - znovu se narodíme.

A dnes...

Mým současným úkolem a dobrým dílem, které mi Pán již dříve přichystal, je hlásání evangelia v místech nedaleko Austinu ve státě Texas v U.S.A. Všem milovaným katolíkům mohu povědět slova, která o židech v listu Římanům 10:1 napsal apoštol Pavel: *„Bratří, příchyllost zajisté s zvláštní libostí srdce mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen byl. Neboť jim svědectví vydávám, žeť horlivost Boží mají, ale ne podle umění. Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost usilující vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni. Konec zajisté zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.“* Z celého srdce toužím a také se modlím k Bohu za katolíky, aby mohli být spaseni. Mohu jim vydat svědectví o tom, že jsou zapálení pro Boha, ale jejich horlivost není založena na Božím Slově, ale na jejich církevní tradici. Kdybyste jen věděli, s jakou oddaností a trýzni praktikují své náboženství

někteří bratři a sestry na Filipínách a v Jižní Americe, možná byste porozuměli, proč tak z hloubky srdce volám: „*Pane, dej nám soucit, abychom mohli porozumět bolesti a utrpení, se kterou se naši bratři a sestry k Tobě obracejí. S porozuměním bolesti uvnitř jejich srdcí, jim toužíme zvěstovat dobrou zprávu o Kristově dokončeném díle na kříži.*“

Moje svědectví ukazuje, jak pro mě, jako katolíka, bylo těžké odhodit církevní tradici, ale když to Pán ve svém Slově vyžaduje, musíme to udělat. „*Způsob pobožnosti*“ v Římské církvi katolíkovi brání, aby viděl, kde leží skutečný problém. Každý se musí rozhodnout a vybrat si, skrze kterou autoritou bude poznávat pravdu. Podle papežského Říma leží konečná autorita v rozhodnutích a nařízeních vládnoucího papeže. Kodex kanonického práva (vyhlášeno v r.1983 Janem Pavlem II) říká: „*Nejvyšší velekněz je na základě svého úřadu neomylný v učení, když jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících ... vyhláší učení víry nebo morálky za závazné.*“ Ale podle Bible je autoritou samotné Boží Slovo a na jeho základě je možno rozpoznat pravdu. Byly to lidské tradice, které způsobily, že reformátoři požadovali: „*Jedině Písmo, jediné víra, jediné milost, jediné Kristus a jediné Bůh, jemuž náleží chvála!*“

Proč vám to říkám?

Sdílím se o tom, abys i Ty mohl poznat Boží cestu spasení. Naším základním problémem, jako katolíků, je přesvědčení, že jsme schopni samostatně zareagovat na pomoc, kterou nám Bůh dává, a chceme tím před ním dojít spravedlnosti. Katechismus tento předpoklad, který si mnoho z nás po celá léta nese, trefně popisuje: „*Milost je pomoc, kterou nám Bůh dává, abychom odpovídali na naše povolání stát se jeho adoptivními dětmi.*“

S tímto způsobem myšlení jsme se nevědomě drželi učení, které Bible nepřetržitě zavrhuje. Takováto definice milosti je důmyslným dílem člověka, protože Bible jednotně deklaruje, že věřící má právo stát před Bohem „*bez skutků,*“ „*bez skutků Zákona,*“ „*ne na základě skutků,*“ „*darť jest to Boží.*“ Připisování podílu na zásluze o spasení věřícímu a pohled na milost jako na „*pomoc*“ zcela popírají biblickou pravdu: „*A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost...*“

Prosté poselství Bible hlásá, že „*dar spravedlnosti*“ v Ježíši je dar, vyplývající z Jeho dokonalé oběti na kříži: „*Nebo poněvadž pro ten pád jeden smrt kralovala pro toho jednoho, mnohem více, kteříž rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijímají, v životě kralovati budou skrze toho jediného Jezukrista.*“ Je to tak, jak řekl sám Pán Ježíš Kristus, zemřel na místě věřícího, Jediný za mnohé, dal svůj život jako výkupné pro mnohé. Stejně jako oznámil: „*...Nebo to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.*“ Totéž zvěstoval i apoštol Petr: „*Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*“ Pavlovo kázání je shrnuto na konci 2. Korintským 5:21: „*Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.*“ Tento fakt, drahý čtenáři, je i pro Tebe napsán v Písmu Svatém. Jeho přijetí je Božím příkazem: „*Čiňte pokání, a věřte evangeliu!*“

Pro nás, skalní katolíky, je na pokání nejobtížnější změna způsobu smýšlení: přechod od „zásluh“, „dopracovávání se k něčemu“ a „bytí dostatečně dobrým“ k pokornému přijetí daru spravedlnosti v Kristu Ježíši s prázdnýma rukama. Když někdo odmítá přijmout to, co Bůh nařizuje, činí stejný hřích, jako pobožní židé v časech apoštola Pavla: „*Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost usilující vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni.*“